

Arrest

nr. 236 651 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. GYSELEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 8 april 2019 wordt verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Nadat verzoeker op 13 mei 2019 wordt meegedeeld dat een verder onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming noodzakelijk is en dat hij wordt toegelaten tot het grondgebied, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 28 november 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 december 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 18 augustus 1983. Volgens uw verklaringen bent u opgegroeid bij uw moeder in Maricao in Venezuela. Op 17 december 2010 huwde u met O. G. A. M. (...). Samen hebben jullie een dochter, G. P. C. A. (...). U en uw vrouw zijn sinds 2015 uit elkaar, maar niet officieel gescheiden. Uw ex-vrouw en dochter verblijven in Zulia in Venezuela. De laatste jaren voor uw vertrek woonde u in de sector Simon Bolivar in de staat Zulia in Venezuela.

Volgens uw verklaringen werkte u twee jaar als bewaker op de openbare universiteit in Zulia. U moest de veiligheid van de gebouwen en de studenten bewaken. Er waren allerlei politieke groeperingen aanwezig op de universiteit, waaronder studenten die zich bewapenden. U zag een constante spanning tussen de politieke studentengroeperingen. In juni 2016 ontstond er een confrontatie aan de poorten van de instelling waarbij bepaalde studenten begonnen te schieten met traangasbommen en rubberen kogels. U werd hierbij geraakt in uw been door een rubberen kogel die werd afgevuurd door een student. De Guardia Nacional (de politie) kwam tussenbeide om het protest uiteen te drijven. U was vijf dagen werkonbekwaam, waarna u uw job als bewaker terug opnam. Na deze aanval werd u verbaal bedreigd door studenten en ongeveer een maand later heeft u uw ontslag gegeven.

Op 11 augustus 2016 vertrok u vanuit Caracas met het vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek. Op 7 april 2019 verliet u de Dominicaanse Republiek en vertrok u samen met uw nieuwe partner, L. G. O. M. (...) naar België. Op 8 april 2019 werden u en uw partner aangehouden op de luchthaven van Zaventem en overgebracht naar het gesloten centrum. Diezelfde dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 13 mei 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing tot verder onderzoek en werden u en uw partner vrijgelaten uit het gesloten centrum.

U verklaart niet terug te kunnen naar Venezuela omdat u beschouwd zal worden als een landverrader omwille van uw verblijf in het buitenland.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: twee werkattesten, een inschrijvingsbewijs van de universiteit en drie foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u Venezuela omdat u bedreigd werd door studenten aan de universiteit in Zulia waar u tewerkgesteld was en kan u niet terugkeren omwille van de slechte economische situatie in het land (CGVS1, p. 8).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Hoewel u verklaarde geen voorstander te zijn van het regime, was u nooit politiek actief (CGVS, p. 8). Uit uw verklaring blijkt tevens niet dat u ooit problemen heeft gekend met de autoriteiten in Venezuela (CGVS1, p. 8, CGVS2, p. 3-4). Met betrekking tot het incident op de universiteit te Zulia in juni 2016, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde niet betrokken te zijn geweest bij de confrontatie tussen de studentengroepen, maar dat u enkel uw werk aan het doen was en de grote deur ging sluiten, aangezien jullie zagen dat de situatie gespannen werd (CGVS2, p. 6). Nadat jullie de poorten hadden gesloten, slaagden de regeringsgezinde studenten erin één van de poorten weer te openen. Nadat ze daarin geslaagd waren, begonnen ze rubberkogels en traangasgranaten af te vuren op de studenten en werknemers van de universiteit die van hen wegliepen. U raakte daarbij lichtgewond aan uw linkerbeen en was vijf dagen werkonbekwaam (CGVS1, p. 8; CGVS2, p. 3 en 6-7)). Uit uw verklaringen blijkt evenwel geenszins dat u op dat moment persoonlijk werd gevisieerd door de

regeringsgezinde studenten. Gevraagd op wie er toen werd geschoten, geeft u in de eerste plaats aan dat er op de studenten werd geschoten. Daarnaast schoten die studenten ook naar wie ze op hun weg naar die andere studenten tegenkwamen en naar de werknemers die het op een lopen hadden gezet (CGVS2, p. 6). U werd daarbij aan het been geraakt door een rubberkogel. Verschillende studenten raakten toen eveneens gewond (CGVS 2, p. 6). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat er op dat moment onmiddellijk werd opgetreden tegen de gewapende studenten door de Guardia Nacional (CGVS1, p. 8; CGVS2, p. 3-4). Reeds enkele minuten na de aanval van de gewapende studenten was de Guardia Nacional ter plaatse met een tank aan om de situatie te bedaren. De gewapende studenten verdwenen (CGVS2, p. 3-4). Er blijkt uit uw verklaringen aldus dat de politie aanwezig was en instond voor de veiligheid van de aanwezigen op de universiteit. U verklaarde bovendien dat u vijf dagen later weer terug ging werken omdat u hield van uw werk (CGVS2, p. 7).

U verklaarde verder dat u na dit incident verbale bedreigingen kreeg van verschillende studenten op uw werk (CGVS2, p. 7-8). Van zodra u weer aan het werk ging als bewaker, werd u regelmatig benaderd door kleine groepjes studenten die u toonden dat ze gewapend waren, obsceniteiten naar u riepen, u een verrader van het vaderland noemden, u met de dood bedreigden en zeiden dat u moest weggaan. Dit duurde ongeveer een maand, tot u ontslag nam (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 7). Ook de andere veiligheidsmedewerkers leden volgens u onder de verbale bedreigingen van studenten na de schermutselingen in juni 2016. Verschillende ex-collega's van u zijn daardoor vertrokken (CGVS2, p. 7). Het is evenwel weinig aannemelijk dat u en uw collega's louter omwille van het uitoefenen van jullie job als bewaker op de universiteit nadien met de dood werd bedreigd door regeringsgezinde studenten die jullie als verraders bestempelden.

Waar u stelde dat ook uw (ex-vrouw en) dochter bedreigd worden door deze studenten, dient te worden opgemerkt dat dit niet blijkt uit uw overige verklaringen. U verklaarde namelijk dat de regeringsgezinde studenten wisten waar u woonde en zo ook uw dochter bedreigden. Die studenten waren volgens u gelieerd aan de regering en via de gemeenteraad uw woonplaats te weten gekomen (CGVS2, p. 8). U verklaarde eerder echter reeds dat uw ex-vrouw en dochter na uw vertrek geen andere problemen hebben gekend dan economische problemen, en dit terwijl zij nog in hetzelfde appartement wonen als waar u altijd gewoond heeft met hen (CGVS2, p. 3). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u louter dat er niets gebeurde omdat u zich niet meer op uw werkplek bevond (CGVS2, p. 8). Echter, indien u en uw gezin daadwerkelijk werden geviseerd door regeringsgezinde studenten van de openbare universiteit van Zulia, is het opmerkelijk dat uw gezin na uw vertrek geen enkel probleem meer heeft ondervonden. Te meer daar uw ex-vrouw, met wie u samenwoonde tot aan uw vertrek uit Venezuela, nog steeds aan de universiteit werkt waar u bedreigingen heeft ontvangen van regeringsgezinde studenten (CGVS1, 6). Deze vaststelling ondergraaft verder uw voorgehouden problemen met regeringsgezinde studenten omwille van uw werk als bewakingsagent aan de universiteit.

Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs voorlegt dat uw voorgehouden problemen met regeringsgezinde studenten kan staven. U legt twee attesten neer betreffende uw werkzaamheden en uw zelf ingediend ontslag aan de universiteit van Zulia, maar daarin wordt nergens iets vermeld over enige problemen die zouden geleid hebben tot uw vertrek. U verklaart dat u klacht hebt ingediend bij uw supervisor op de universiteit nadat u door de regeringsgezinde studenten met de dood werd bedreigd. Uw supervisor bracht de decaan van de universiteit daarvan op de hoogte, maar die zou er geen aandacht aan hebben besteed omdat hij een aanhanger is van het regime (CGVS2, p. 8). Dit is evenwel een blote bewering die door geen enkel concreet gegeven wordt ondersteund. Ook van de door u ingediende klacht bij uw supervisor legt u geen enkel (begin van) bewijs neer.

Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich tot de Venezolaanse autoriteiten hebt gewend om aan te geven dat u met de dood werd bedreigd door studenten aan de universiteit van Zulia. Nochtans gaf u tijdens beide persoonlijke onderhouds te kennen dat de Venezolaanse autoriteiten tussenbeide kwamen op de universiteit toen het er tot een treffen kwam tussen voor- en tegenstanders van de Venezolaanse regering (CGVS1, p. 8; CGVS2, p. 3-4). Dit nalaten van uwentwege is opmerkelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in Venezuela.

U stelt tevens dat het niet mogelijk is om naar Venezuela terug te keren omdat de Venezolaanse autoriteiten u zouden beschouwden als een landverrader (CGVS1, p. 12).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch

beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Uit uw verklaring blijkt namelijk niet dat u ooit problemen heeft gekend met de autoriteiten in Venezuela (CGVS1, p. 8, CGVS2, p. 3-4). U heeft op 22 juli 2016 een nieuw paspoort verkregen van de autoriteiten in Caracas (verklaring DVZ, vraag 23). U heeft tevens legaal met uw eigen paspoort het land verlaten via de luchthaven in Caracas, uw paspoort werd namelijk afgestempeld op 11 augustus 2016 (verklaring DVZ, vraag 31). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS

25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

U heeft namelijk uw diploma middelbaar onderwijs gehaald en twee jaar universitaire studies gevolgd (verklaring DVZ, vraag 11). U heeft twee jaar als bewaker op de universiteit gewerkt (verklaring DVZ, vraag 12) en daarnaast als taxichauffeur gewerkt (CGVS1, p. 6). U bezit nog een appartement in Cabimas en heeft ook nog een auto ter uw beschikking (CGVS1, p. 5). Bovendien heeft u tijdens uw verblijf in de Dominicaanse Republiek geld kunnen verdienen dat u overmaakte aan uw dochter en uw moeder in Venezuela (CGVS1, p. 6-7). Daarnaast ontvangt uw familie in Venezuela economische steun van enkele familieleden in Colombia (CGVS1, p. 7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat bovenvermeld geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Zulia waarvan u afkomstig bent. Zulia, grenzend aan Colombia in het westen, kende in 2018 een moordcijfer van 63 per 100.000 burgers.. Zulia wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes, veediefstal en politioneel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Zulia in het problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Zulia, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten wijzigen voorgaande beslissing niet. Uw identiteit, uw opleiding en uw werk aan de universiteit staan hier op zich niet ter discussie. De foto's van uzelf laten niet toe enig persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade af te leiden.

De informatie waarop deze beslissing zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hoofdde is verzoeker de mening toegedaan dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Hij volhardt in zijn verklaringen over de bedreigingen die hij ontving van regeringsgezinde studenten omwille van zijn werk als bewaker op de openbare universiteit te Zulia en meent dat hij een gegronde vrees voor daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), van de Vreemdelingenwet koestert omwille van zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet. Ofschoon hij zelf nooit politiek actief was, stelt verzoeker geen voorstander van het Venezolaanse regime te zijn en door de regeringsgezinde studenten te worden aanzien als een tegenstander van het regime. Verzoeker wijst er ook op dat de Venezolaanse overheid er in zijn geval niet in slaagt bescherming te bieden tegen de daden van vervolging door niet-overheidsactoren in de zin van artikel 48/5, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Zijn gegronde vrees voor persoonlijke vervolging wordt volgens verzoeker ten slotte duidelijk aangetoond door het feit dat hij aan het been werd geraakt door een rubberkogel tijdens de protesten aan de universiteit.

In ondergeschikte orde is verzoeker de mening toegedaan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Hij verwijst hiervoor vooreerst naar de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus.

Vervolgens betoogt verzoeker dat tal van objectieve bronnen aantonen dat de situatie in Venezuela kan worden beschreven als *“ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien”*. Ter staving van zijn stelling citeert hij passages uit de volgende rapporten:

- de *“Guidance Note on the Outflow of Venezuelans”* van UNHCR van maart 2018;
- het persbericht *“Nearly 800 Venezuelans arriving in Brazil each day, many seeking asylum, UN refugee agency says”* uit UN News Service van 6 april 2018;
- het persbericht *“UN agency issues refugee protection guidance for thousands of Venezuelans fleeing crisis torn country”* uit UN News Service van 13 maart 2018;
- het persbericht *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings”* uit UN News Service van 22 juni 2018;
- het artikel *“The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region”* van European Parliamentary Research Service (EPRS) van december 2018;
- *“Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans”* van Inter-American Commission on Human Rights (IACHR) van 14 maart 2018;
- het *“Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela”* van United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office van 16 juli 2018;
- het *“World Report 2018 – Venezuela”* van Human Rights Watch van 18 januari 2018;

- het artikel "*Venezuelans are taking desperate measures to escape*" van Amnesty International van 27 maart 2018;
- het rapport "*Venezuela situational update and 2019 outlook*" van ACAPS van 28 maart 2019;
- het "*2018 Global Report on Internal Displacement - The Americas*" van Norwegian Refugee Council/ Internal Displacement Monitoring Centre (NRC/IDMC) van 16 mei 2018;
- het artikel "*Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil*" van International Crisis Group (ICG) van 23 december 2018;
- het artikel "*Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict*" van International Crisis Group (ICG) van 31 mei 2018.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg verwijst verzoeker naar passages uit het rapport "*Venezuela situational update and 2019 outlook*" van ACAPS van 28 maart 2019 en het artikel "*Containing the Shock Waves from Venezuela*" van International Crisis Group (ICG) van 21 maart 2018. Met verwijzing naar het "*Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela*" van United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office van 16 juli 2018 haalt hij aan dat de economische crisis, die gepaard gaat met hyperinflatie en aanhoudende tekorten aan voedsel en medicijnen, de mogelijkheden van Venezolanen om in hun basisbehoeften te voorzien drastisch verminderd heeft en met verwijzing naar het artikel "*Venezuelans are taking desperate measures to escape*" van Amnesty International van 27 maart 2018 en het "*World Report 2018 – Venezuela*" van Human Rights Watch van 18 januari 2018 wijst hij op het gebrek aan een functionerende gezondheidszorg en geneesmiddelen. Met citaten uit het artikel "*Containing the Shock Waves from Venezuela*" van International Crisis Group (ICG) van 21 maart 2018 laat verzoeker gelden dat de gezondheidszorg in Venezuela tegenwoordig zo goed als onbestaande is, dat Venezolanen zich massaal naar de buurlanden begeven in de hoop aldaar de nodige medische zorgen die in Venezuela niet langer beschikbaar zijn te verkrijgen en dat de Venezolaanse overheid alle hulp in de vorm van voedsel en medische hulp van buitenaf blokkeert. Verzoeker stelt dat verschillende recente nieuwsartikelen aantonen dat het gezondheidssysteem in Venezuela ernstig te lijden heeft onder de politieke en economische crisis, en refereert hierbij aan het artikel "*Mobility Exchange, Insights : Caracas, Venezuela : Healthcare Crisis*" uit Mercer, het artikel "*Venezuela's Health Care System Continues Downward Spiral*" uit VOA News van 20 februari 2019, het artikel "*Venezuela's health care crisis: Hospitals have 'nothing left'*" uit Deutsche Welle van 19 februari 2019, en het artikel "*Venezuela crisis takes deadly toll on buckling health system*" uit The Guardian van 6 januari 2019.

Verzoeker haalt tevens de voedselschaarste, ondervoeding en moeilijke toegang tot voedsel in Venezuela aan en refereert daarbij aan het rapport "*Venezuela situational update and 2019 outlook*" van ACAPS van 28 maart 2019 en het artikel "*Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises*" van Human Rights Watch van 4 april 2019.

Wat betreft de veiligheidssituatie wijst verzoeker erop dat de situatie in Venezuela uiterst volatiel is. Hij citeert uit het artikel "*Containing the Shock Waves from Venezuela*" van International Crisis Group (ICG) van 21 maart 2018, het artikel "*Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil*" van International Crisis Group (ICG) van 23 december 2018, het persbericht "*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*" uit UN News Service van 22 juni 2018 en het artikel "*The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region*" van European Parliamentary Research Service (EPRS) van december 2018. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal voorbij te gaan aan deze bronnen, die spreken over een uiterst volatiele situatie en waaruit blijkt dat Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftecijfers. Bovendien benadrukt hij dat blijkt dat "*wat de criminaliteit waarvan sprake betreft, de misdadigers veelal behoren tot de politiediensten, de inlichtingendiensten en het leger, wat tevens bevestigd wordt door verwerende partij*".

Wat betreft een eventuele terugkeer naar Venezuela wijst verzoeker op informatie uit het rapport "*Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)*" van Canada: Immigration and Refugee Board of Canada van 5 januari 2018.

In uiterst ondergeschikte orde is verzoeker de mening toegedaan dat de commissaris-generaal zijn relaas onvoldoende geanalyseerd en derhalve de beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft. De commissaris-generaal heeft volgens hem niet op afdoende wijze rekening gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin hij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen. Verzoeker meent in dergelijke omstandigheden opnieuw gehoord te moeten worden.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 mei 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela.

2.2.3 Ter terechtzitting brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij hij blijkens de inventaris een politieaangifte van 15 juli 2016 voegt, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn.

Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen dus algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch in geen geval een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, nu (i) hij nooit politiek actief was en uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij ooit problemen heeft gekend met de autoriteiten in Venezuela, (ii) hij bij het incident op de universiteit te Zulia in juni 2016 niet persoonlijk werd gevisieerd door de regeringsgezinde studenten en er op het moment dat hij aan het been geraakt werd met een rubberkogel onmiddellijk werd opgetreden tegen de gewapende studenten door de Guardia Nacional, (iii) het weinig aannemelijk is dat hij en zijn collega's louter omwille van het uitoefenen van hun job als bewaker op de universiteit na het incident met de dood werden bedreigd door regeringsgezinde studenten die hen als verraders bestempelden, (iv) uit zijn overige verklaringen niet blijkt dat ook zijn ex-vrouw en dochter bedreigd worden door deze studenten, (v) hij geen enkel (begin van) bewijs voorlegt dat zijn voorgehouden problemen met regeringsgezinde studenten kan staven, (vi) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich tot de Venezolaanse autoriteiten heeft gewend om aan te geven dat hij met de dood werd bedreigd door studenten aan de universiteit van Zulia, en (vii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade, hij niet het profiel heeft van personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten, omdat (B) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard

is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Zulia (Venezuela) een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet nu er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, en omdat (D) zijn documenten deze beslissing niet wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van bedreigingen door regeringsgezinde studenten aan de universiteit waar hij werkte als bewaker. Tijdens een confrontatie tussen politieke studentenbewegingen in juni 2016 zouden bepaalde studenten met traangasbommen en rubberen kogels zijn beginnen schieten. Verzoeker zou daarbij geraakt zijn aan zijn linkerbeen en vijf dagen werkonbekwaam zijn geweest, waarna hij zijn job als bewaker opnieuw zou hebben opgenomen. Vervolgens zou hij door regeringsgezinde studenten verbaal zijn bedreigd en ongeveer een maand later zijn ontslag hebben gegeven.

In de loop van de administratieve procedure heeft verzoeker twee werkattesten, een inschrijvingsbewijs van de universiteit en drie foto's neergelegd. Deze stukken hebben evenwel geen betrekking op de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij een politieaangifte voegt die betrekking heeft op het incident waarbij hij gewond zou zijn geraakt aan zijn been.

De Raad stelt vast dat deze aangifte niet in aanmerking kan worden genomen als (begin van) bewijs van de relevante feiten. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit document reeds dateert van 15 juli 2016 en dat verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota niet toelicht waarom hij dit document niet eerder heeft neergelegd. Bovendien blijkt nergens uit verzoekers verklaringen dat hij zich daags na het voorval op de universiteit waarbij hij zou zijn bedreigd en verwond door studenten zou hebben gewend tot de Venezolaanse autoriteiten om hiervan aangifte te doen, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar zijn reactie op de herhaaldelijke bedreigingen door studenten, antwoordde verzoeker dat hij dit moest ondergaan omdat hij zijn werk niet wilde kwijtspelen. De enige actie waarvan hij melding maakte, is een klacht die hij, tevergeefs, zou hebben neergelegd bij zijn supervisor (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 mei 2019, p. 8). De vaststelling dat verzoeker uit het niets ter terechtzitting een politieaangifte neerlegt in het kader van onderhavig beroep schaaft bij voorbaat het geloof in de authenticiteit van dit document.

De bewijskracht van deze aangifte wordt bovendien ondermijnd door diverse tegenstrijdigheden tussen de inhoud ervan en de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het incident dat aanleiding gaf tot de aangifte volgens dit document plaatsvond op 14 juli 2016, terwijl verzoeker het tijdens zijn persoonlijke onderhouds meermaals had over een dag in juni 2016 (adm. doss., stuk 14, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 april 2019, p. 11, en stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 mei 2019, p. 3). Dat verzoeker in werkelijkheid zou hebben verklaard dat het incident in juli 2016 plaatsvond maar dit meermaals verkeerdelijk werd vertaald als 'juni', zoals in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota wordt gesteld, is een loutere bewering (*post factum*) die verzoeker niet staft en die

niet kan overtuigen. Verder blijkt uit de in de klacht opgenomen verklaringen dat verzoeker heeft deelgenomen aan verschillende bijeenkomsten waartoe de politieke oppositiepartij Primero Justicia opgeroepen had in de stad Cabimas, deelstaat Zulia. Verzoeker verklaart tevens lid te zijn van Primero Justicia en dat hij net zoals zijn familie, in het bijzonder zijn echtgenote, heeft deelgenomen aan protestactiviteiten tegen het regime. Deze verklaringen zijn flagrant in tegenspraak met zijn verklaringen ten aanzien van zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het CGVS volgens dewelke hij nooit deel heeft uitgemaakt van enige politieke partij en noch hij, noch zijn familie ooit politiek actief is geweest (adm. doss., stuk 23, vragenlijst CGVS, vraag 5.3, en stuk 14, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 april 2019, p. 9). Verder kan in de aangifte worden gelezen dat verzoeker voor het incident van 14 juli 2016 reeds herhaaldelijk te kampen had met fysieke agressie vanwege regeringsgezinde studenten aan de universiteit en *colectivos* die daarbij aanwezig waren en dat hij deze gewelddadige feiten zelfs heeft aangeklaagd bij bepaalde instanties. Dit strookt niet met verzoekers verklaringen op het CGVS dat hij voor het eerst zou zijn bedreigd tijdens de confrontatie die de aanleiding was voor de klacht (adm. doss., stuk 14, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 april 2019, p. 11, en stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 mei 2019, p. 8). Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker ten aanzien van de politie de leider van de groep regeringsgezinde studenten die hem zou hebben aangevallen bij naam kon noemen, daar waar hij op het CGVS verklaarde zich enkel gezichten te herinneren maar geen namen te willen verzinne (adm. doss., stuk 14, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 april 2019, p. 10).

Nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, merkt de Raad bovendien op dat deze aangifte objectieve bewijswaarde ontbeert gelet op haar subjectieve karakter. Zij bevat immers louter de verklaringen van verzoeker, die op geen enkele wijze worden gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties.

De Raad stelt vast dat bij voormelde aanvullende nota tevens twee getuigenverklaringen zijn gevoegd, die evenwel niet zijn opgenomen in de inventaris en evenmin worden toegelicht. Hoe dan ook betreft het stukken met een gesolliciteerd karakter die objectieve bewijswaarde ontberen.

Gelet op hun gebrek aan (objectieve) bewijswaarde, kunnen de door verzoeker neergelegde documenten op zich niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van zijn relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen over de bedreigingen die hij ontving van regeringsgezinde studenten omwille van zijn werk als bewaker op de openbare universiteit te Zulia en te poneren dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker meent dat zijn gegronde vrees voor persoonlijke vervolging duidelijk wordt aangetoond door het feit dat hij aan het been werd geraakt door een rubberkogel tijdens de protesten aan de universiteit, beperkt zich tot een herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover, met name dat hij geen enkel (begin van) bewijs voorlegt dat zijn voorgehouden problemen met regeringsgezinde studenten kan staven, dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat hij op dat moment persoonlijk werd gevisieerd door de regeringsgezinde studenten, dat uit zijn verklaringen blijkt dat er op dat moment onmiddellijk werd opgetreden tegen de gewapende studenten door de Guardia Nacional en dat hij bovendien verklaarde dat hij vijf dagen later weer terug ging werken omdat hij van zijn werk hield, te ontkrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar verzoeker nog betoogt dat de Venezolaanse overheid er in zijn geval niet in slaagt bescherming te bieden tegen de daden van vervolging door niet-overheidsactoren in de zin van artikel 48/5, § 1, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat vermits verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in Venezuela aannemelijk heeft gemaakt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden aldaar irrelevant is.

Bovendien verklaarde verzoeker dat de Guardia Nacional vrijwel onmiddellijk tussenkwam op het ogenblik dat er rubberen kogels in zijn been geschoten werden en dat de gewapende studenten ervandoor gingen (adm. doss., stuk 14, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 april 2019, p. 8; stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 mei 2019, p. 3-4).

Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer problemen te kennen en te worden beschouwd als een landverrader omdat hij in het buitenland verbleven heeft en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan samen met de commissaris-generaal worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland, de redenen waarom hij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie in het administratief dossier en het rapport "*Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)*" van Canada: Immigration and Refugee Board of Canada van 5 januari 2018, waaraan verzoeker in het verzoekschrift refereert, blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit de beoordeling van verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij geen dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel integendeel. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij op 22 juli 2016 een nieuw paspoort heeft verkregen van de autoriteiten in Caracas (adm. doss., stuk 22, verklaring DVZ, p. 9, vraag nr. 23) en dat hij op 11 augustus 2016 legaal met zijn eigen paspoort Venezuela heeft verlaten via de luchthaven in Caracas (*ibid.*, p. 11, vraag nr. 31).

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en hierbij citeert uit tal van rapporten en (pers)artikels over de humanitaire situatie in Venezuela, de toegang tot de gezondheidszorg en de toegang tot voedsel, stelt de Raad vast dat de strekking en de toon van de verschillende aangehaalde rapporten en (pers)artikels in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker medische problemen zou hebben, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoekers verklaringen evenwel blijken dat hij medische problemen heeft, laat staan dat hem op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de *'carnet de la patria'*), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terecht komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *"Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk"*, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *"Salah Sheekh / Nederland"*, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *"M.S.S. / België en Griekenland"*, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel geoordeeld dat uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

"U heeft namelijk uw diploma middelbaar onderwijs gehaald en twee jaar universitaire studies gevolgd (verklaring DVZ, vraag 11). U heeft twee jaar als bewaker op de universiteit gewerkt (verklaring DVZ, vraag 12) en daarnaast als taxichauffeur gewerkt (CGVS1, p. 6). U bezit nog een appartement in Cabimas en heeft ook nog een auto ter uw beschikking (CGVS1, p. 5). Bovendien heeft u tijdens uw verblijf in de Dominicaanse Republiek geld kunnen verdienen dat u overmaakte aan uw dochter en uw moeder in Venezuela (CGVS1, p. 6-7). Daarnaast ontvangt uw familie in Venezuela economische steun van enkele familieleden in Colombia (CGVS1, p. 7)."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die deze motieven weerleggen of ontkrachten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Zulia een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm.

De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is. Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het rechtsplegingsdossier niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN